

Graf Zirben/Destilie van der Vogelbeer: EngedjeteK énekelni

EngedjeteK minket most énekelni,
és hagyjátok, hogy vidámak legyünk együtt,
hagyjuk ma a munkát!
A hölgyek csinosak, táncolnak, körben forognak,
rabul ejtenek minket hullámozó hajukkal.
A tűz köré gyűlünk,
Kenyeret falatozunk, bort iszunk.
Hadd tartson örökké ez az éjszaka,
legyen ez a legszebb.
Nem felejtjük el ezt a pillanatot
és a szívünk hangosan ver.
Gyere, szóljon a lant,
és énekeljük a dalt.

Emeljük a poharat és koccintsunk magunkra,
olyan mulatságot, mint a mai, még nem látott a világ.
Fenekig ürítjük a poharunkat,
Minden mámor belefér, amíg térdre nem hullunk.

Szende hölgy,
találtál már férfit ma estére?
Bocsásd meg merészségemet,
milyen kincs rejtőzik a nemes öltözék alatt?
Hadd lássam a szép domborulatokat,
odalent a mezőn finom szellő fújdogál,
ott akarok benned gyógyírt lelteni,
csak az élvezetre vágyunk.
És megnyitja a kaput előttem,
kifosztom vagyónából,
boldogságban fürödve tér vissza a többiekhez.

Emeljük a poharat és koccintsunk magunkra,
úgy ünnepeljük ma este, mintha ez lenne az utolsó.

A férfiak a nőket kergetik, a nők a férfiakat,
és derűs nevetés hallatszik mindenhol.
Igen, ez az ünnep legjava,
olyan jó így együtt,
mindenki szeret mindenkit,
és élvezzük a bor ízét.

Emeljük a poharat és koccintsunk magunkra,
olyan mulatságot, mint a mai, még nem látott a világ.
Fenekig ürítjük a poharunkat,
Minden mámor belefér, amíg térdre nem hullunk.